

Mana Latvija un Satversme

Gabriela Usāne

Jaunsilavas pamatskola

9.klase

skolotāja Anastasija Kaktiniece

Mana Latvija un Satversme

Vēls, auksts, drūms vakars... Pirms dažām minūtēm esmu ieradies no treniņa, un pārgurums miksējas kopā ar gandarījumu. Cik labi būt mājās! Iekrītu gultā un pārskatu ziņas sociālajos tīklos. Mīlais sportiņš, draugi – viss ir manējais. Tuvs un saprotams. Daudzi sižeti mudina uz pārdomām par Latviju, bet šķiet pārāk sarežģīti. Piemēram, Satversme.

Te istabā ietraucas bulta – mazais brālis. „Māsa!!! Pastāsti man pasaku, bet tādu nedzirdētu!” No blakustelpas atskan mammas atbalstošais: ”Dzirdi, ko lūdz brālītis?” Mana pārgurusī galva gatava eksplodēt no ideju trūkuma. Ko lai pastāsta? Par laimi, bloķējot ciet telefonu, pamanu ierosinošu bildi. Ideja rokā!

„Sensenos laikos, gandrīz pirms simt gadiem, piedzima meitiņa, vārdā Latvija. Īpaša, jo gaidības bija gaužām ilgas. Mazulītei palīdzēja drosmīgi bruņinieki. To varonība, spēks un ticība neiespējamajam īstenoja senu tautas sapni par brīvu zemi ar savu valodu un brīviem cilvēkiem. Tā – mūsu mīļā Dzimtene, kas pasaules plašumos tāda maza valstiņa vien šķiet. Bet mums tik mīļa kā jaundzimis bērniņš. Saudzējams un audzināms. Sargājams un mīlams.

Pēc četriem gadiem piedzima Latvijas brālis Pamatlikums. Viņš nolēma sargāt un aizstāvēt māsu. Tā radās Satversme. Ja tās nebūtu, nebūtu arī cilvēka pamattiesību. Mēs nevarētu izteikt savas domas un piedalīties valsts pārvaldē. Vien bezpalīdzīgi no malas vērotu, kā kāds maina mūsu Tēvzemi...”

Paskatījos uz brāli un redzēju “aizmigušu mēnestiņu”. Laikam biju pārāk aizrāvusies, un puse no teiktā palika nesaprasta...

Tomēr pasaka gaidīja turpinājumu, tāpēc iesaistīju spēlē savu kompetento tēti. Viņa vārdi manai sirdij lika sasilt. „Latvija ir mūsu zeme, kur esam dzimuši un auguši. Ja ir kāds, kam jāpasakās, ka dzīvojam bez kariem, tad tie ir tādi vīri kā pirmais Satversmes vadītājs Marģeris Skujenieks. Satversmē noteiktās cilvēku pamattiesības atļauj mums strādāt, mācīties, ceļot, arī izteikt savas domas, nebaidoties pēc tam zaudēt dzīvību.”

Pēc šīs sarunas uz Latviju un Satversmi paskatījos no pavisam cita skatu punkta. Laikam, lai mainītu domas, pietiek tikai uzzināt vairāk.